

Drága Birikém! -

Nagy örömet kerekkel nekünk kedves leveled
del és a küldöt csomag minden egyes darabjájá-
val. A szimák, margarinak különösen örül-
tem, mert ekkor már régóta nélkülöztem,
és, hogy a villanyellenceket (eddig ha valaki
kellott, sőtélben csodakéldtem a kaurá-
brau) egész furesa és sokatlan lea ha egy se
villannyal földreelt lakásbra jutunk. Ma-
gou megörültem a rappaoknak is, rögtön
rendestem is egy kis moicát - csak apróként
mert sokat nem bírok egyse. Egged a két
kerültéknek ^{x)} örvendest, rögtön ki is próbál-
ta, kitünőek. ^{is egyet} Szüksé a naptár közei sipeu.
Szüksé a kauráolnők a telophánt, magam is!
tem is tudok már mindent felsorolni, listá-
sukat mindent hála's szeretettel közezők
meg teltak, as űr idejón meg érte, s fi-
rece vira sokkorosan jóvágotat! -
Kedves melexhangú levelednek Birikém
különösen megörültem! Kedves Péterd hogy
Tepitköt kiveseu látváid és nem lehetetlen
hogy majd te is foppan egy nap napou.
Eggedre még rixiaradást keretue vállalni;

Keletről némi kadmium: az - é arany nem az! - mégis ó - a szí-
gint az nem - de, mégis az - de nemlém még sem az! ...
Okaradjon meg mindatö gát! - szilárd!

x) is, is, is...

havaly vagy 25 kilót nettó az aratással, az
bizony nagyon jól jött nekünk télen amikor
relig volt burgonyánk. Földön a gasda ki-
nél havaly dolgozott földi, nem ígérte hogy
rizzel fog fizetni, holnap pinal lévén bejöv-
nek a gasdák, s akkor majd meglátjuk
hogy tudnak megfizetni, mert nekis a
munka, sokszor visken állnak, és most
menny vanak a rizzföldök, kiint kell
hogy tulajdonosok egész hétén. Én nem lelke-
sedem irta, de Tedinck kedve van hozzá!
Télen madragját megint kivinné, gummi
szalmát, s van egy régi barátja amit
kivinn a munkáira. Közönséges hogy még
elbenn is segítségünkre akarsz lenni.
Szajelra irtam a Vöröskereket, de eddig
még nem kaptunk semmit. Nekem legin-
kább egy félcipőre volna szükségem (44-ös
vetem udoljára cipőt!) Sétire aztán van
egy bakkaucson, most nyáron fohér
cipőben járok. Híres hajórangám 37 es
félcipőjét megkaphatnám, nem volna
gondom, de ami Tytea maradt, az nincs
oldaverett. A nagyúrnim Fuzh. Amma néni

is meghalt, és Károly-udvari akit nála lakhat is
székelységeit már omán. Ami volt annak bot-
tal rúthetjük a nyomat. Az igazi otthonunk
minden becsületesével elvett a mi hármunk-
ra. Ugyan is néha róla hogy leölemlék rendes-
sek be a lakásunkban, a házat és kertet
rendesen tartják. Ugyan eljuthunk-e még
egyszer falonyos hazánkba? Valamikor de
nagyon vágyódtam „haza” most már nincs
otthonunk e földön, mert nincs it mara-
dandó városunk hanem a jövővel keres-
sük, most már csak olya vágyom „haza”
a mennyi otthonba, ahol nem lex többé
fajdalom és küzködés és nyomor, csak
öröm és vigaszt! És mindent semmit
sem kell fennem, csak himni hogy az Úr
mindent „elvégez.” —

Ma kaptunk Vicóitól levelet (Egyedl hűgö)
ők ugyanolyan irgalmasakou meudek ke-
reklül mind mi, a lakásukat el akarták
venni, mert Ottinger János sógor első fele-
gic' volt a ház. De János élete végéig lakhat
bennem. Nagy nehéssé ki fulták ezt mi-
salni, s most békében hagyják. Balcsi a

Ti sok verebecskénél drágábbak vagytok...

Két kis vereb repült, repült,

ottig egy virágos ágra állt.

Pingatta lágyan ott magát,

S hallatta ^{vig} csip-csip szavát.

Oly gondtalan csevegett ott,-

ringem meg sülyös gond nyomott.

Szóltam: "Uridám kis madarats,
Mi kéz vidámmá monda csak!"

Et sorstot nem mostoha?"

"Csip-csip, csip-csip nem nem tota!

Vigam kelünk hát szavainkra mi,

Iszen Kicsiny madarjai.

Ha így volnánk: gorid terke nyom,
Hálátlanok lennénk nagyon.

Atyánk olyan nagy is olyan

ye, hogy még reánk is gondja van.

He nagy egy csöpp verib se hull,

Hogy azt ne tudja ő az Mr.

Ha jó a tél, mi jó Atyánk

Meleg subáskák ad reánk.

Telheysubát, sehompukát,

Szegények hogy volnánk tehát?"

Megilünk félbe-myárta mi,

Iszen Kicsiny madarjai."

Nem vagyok-e ki hisz békéi,
Társaságom bizakodók?

Nem kéne mégis felnevetek:

Nem lesz miál ^{meg} elnevetek,

Ha mindent kötelepet berít?

Hisz' ehen veszlek akkor itt!"

Gyűrűk talán mincs is nekünk,
Éthyánk közin van életünk.

De mincs is annál semmi sebb,
Mint benne benne bizni meg.

Terített asztal várja itt

Yotom Kicsiny madáryait."

Csak néztek át bámulóan rám:

"Csip - csip, te nem tudod talán,

Hogy birva leltet, emberit,

Drágább vagy, mint sok veret?"

Ne restelj hát ezert te sem

ak kirban bizni eszedem!"

Is erék elrepedtek, el.

Engem miert nyomma hát teher?"

Most megtanultam mondom azt:

Rávetni minden gondomat."

"Hisz' O Atyám, Atyám pedisg

te rólam sem feledkezik!"

/: Józsa Gyphántné, ford. Podmaniczky Pálné:/

"Ne aggodalmaskodjatok ..." Máté 6:25-34.